

Martin Lancelot Barre

www.martinbarre.com

Jethro Tull poslouchám od svých zhruba šestnácti let, kdy jsem poprvé slyšel Aqualung a Thick As a Brick. Nedílnou součástí této kapely byl od roku 1969 kytarista Martin Lancelot Barre (17. listopadu 1946 Birmingham). Bohužel po více než čtyřiceti letech se Ian Anderson dal na sólovou dráhu a ve své „doprovodné“ kapele již s Martinem nepočítá.

Martin v průběhu let vydal pět svých alb, z nichž několik písní zaznělo i na koncertech Jethro Tull.

V loňském a letošním roce přidal další dvě alba (*Away with Words* a *Order of Play*), která jsou především postavena na hudbě lana Andersona. Loni na konci roku se poprvé Martin vydal na zcela sólové turné a zavítal i na dvě místa u nás v Česku, do klubu Parník v Ostravě a o den později do pražské Retro Music Hall.

Jako pravověrný tullovský fanoušek jsem samozřejmě navštívil oba koncerty, které byly, co se týče repertoáru, totožné. O průběhu obou koncertů jste se jistě dozvěděli jinde. Já bych se chtěl jen zmínit o přístupu Martina k fanouškům.

Po skončení obou koncertů se Martin svým věrným věnoval opravdu poctivě. Neodmítl žádný podpis, žádné společné foto a působil velmi skromným a přátelským dojmem.

Před pražským koncertem se mi dostalo velké cti, kdy jsem se stal „bedňákem“ Martina a jeho muzikantů. Protože jsme s ním připravovali rozhovor, byli jsme na místě dřív, zrovna ve chvíli, kdy dorazili. Všichni si tahali své nástroje a ostatní vybavení a moje pomoc jim přišla evidentně vhod.

Rozhovor proběhl v přátelské atmosféře i přes to, že Martin seděl před koncertní halou v chodbě na zemi na vyvýšeném schodu. Nenechal se vyvést z míry ani ve chvílích, kdy okolo chodili nájemníci domu, a ani poté, když se začali kupit návštěvníci koncertu. Koncerty byly skvělé, bylo evidentní, že si to muzikanti užívali. Příště jdu samozřejmě zase! (Karel Brychta)

Ahoj Martine, vítej v České republice. Jsme moc rádi, že jsi se svou skupinou zavítal do naší země, a to dokonce na dva koncerty. Děkujeme. Vždy jsme tě považovali za nedílnou součást „stroje“ jménem Jethro Tull. I nyní, kdy jsi integrální částí své vlastní skupiny, nás tvá práce stále zajímá. Můžeme začít trochu nekonvenčně? Je tvé příjmení francouzského původu? A jak se správně vyslovuje? Barre [ˈbaːr], nebo Barré [baˈreː]?

Výslovnost je [ˈbaːr]. Můj dědeček byl Francouz a byl houslistou. Přestěhoval se do Anglie a měl velkou, velkou rodinu. Otec chtěl hrát na klarinet, ale nikdy se k tomu nedostal. Musel jít pracovat do fabriky a vydělávat peníze, protože jsme byli chudá rodina. Takže je tu tradice záliby k hudbě.

KAREL BRYCHTA/KARTULLIX

Prezident Fan Clubu Jethro Tull (www.jethrotull.cz). Zajímá se o fotografování. Výsledkem jsou dvě publikace s jeho fotkami: Na rokenrol už jsem starší, ale umřít ještě nechci a Jethro Tull v zemích Koruny české. Zajímám se o přírodu a její fotografování s důrazem na ocasaté obojživelníky.

Příjmení se čte /ˈbaːr/, zatímco /baˈreː/ se to možná četlo kdysi dávno. Jde o velmi běžné francouzské jméno.

Utkvěl ti některý z koncertů v bývalém Československu nebo České republice z nějakého důvodu v paměti?

Ano. Ten z minulého večera, protože je to ten nejlepší a nejdůležitější, jaký jsem kdy zahrál. A ten dnešní může být stejně důležitý, protože pro mě je nejdůležitější věcí v životě to, co dělám teď.

Jethro Tull

Po více než čtyřicet let jsi (byl) členem jedné z nejvýznamnějších, nejuznávanějších a nejvýraznějších kapel na světě. Čeho si osobně z této éry nejvíce vážíš?

Váším si veškeré hudby a toho, co jsem dělal, ale této své minulosti už nic nedlužím. Nejsem k tomu nějak vázán – ve smyslu, že se něčeho držím, něčeho velmi oceňovaného, a že tvá existence vychází z této záležitosti. Takže si vážím hudby, vážím si historie a vážím si i fanoušků. Ale jsem muzikant, jdu dopředu, každým rokem se posunuji blíže k tomu, co chci dělat. Jsem velmi nezávislý. Vše, co jsem udělal, jsem já. Neudělal to nikdo jiný než já. Je to má hudba, má kapela, vystoupení, to vše jsem já. A není to tím, že bych měl velké ego, tím, že je pro mě důležité, aby to byl Martin Barre. A jednoho dne to přízvisko Martin Barre „z Jethro Tull“ zmizí. A zbyde jen jméno Martin Barre. Mým snem je být jako Joe Bonamassa, znáte ho. Nebude důležité, zda budu hrát s tou nebo onou skupinou, ale budu mít svou vlastní identitu.

Tvoje kytarová hra je úžasná. Na kterém z alb Jethro Tull sledáváš svůj výkon nejspokojivějším?

Myslím, že obecně se dá říci, že jsem opravdu cítil, že alba Jethro Tull byla skvělá až do *Crest of a Knave*. Nemusíte s tím souhlasit, ale myslím, že od tohoto alba se skupina už neposunovala dál. *Rock Island* je jako album OK, ale dle mého názoru se kytarové party pomalu vytrácely a zdálo se mi, že hudba už nebyla zas až tak zvláštní

Martin Barre – turné 2014

Jak vám šlape právě probíhající turné? Jsi s ním spokojený?

Jsem velmi, velmi spokojen. Mám skvělou kapelu. Po několik let jsem ji obměňoval. Hrajeme teď ve čtyřech, někdy jsme v pěti ještě se saxofonistou. Jsou to skvělí hráči, výborně se s nimi pracuje a hrajeme opravdu dobrou hudbu.

VYBAVENÍ

ZDE PŘIKLÁDÁME, ČI VOLNĚ PŘEKLÁDÁME, PÁR ZAJÍMAVÝCH POZNÁMEK, KTERÉ O SVÉM VYBAVENÍ, A NEJEN O NĚM, ŘÍKÁ MARTIN NA SVÝCH WEBOVÝCH STRÁNKÁCH:

V roce 1964 si koupil Gibson ES 330 Sunburst za 155 liber.

Vánoce 1968 – Když jsem se přidal k Jethro Tull, koupil jsem si hodně jetého Gibsona Les Paula asi z konce padesátých let. Měl jsem první padesátiwattovou hlavu Laney, kterou jsem připojil k boxu 2x 12”.

1969 – V lednu (moje první vystoupení s JT) jsme otvírali koncert Jimiho Hendrix; byl jsem hodně „vydřesený“.

1970 – Měl jsem stále stejný zesilovač, ale koupil jsem Les Paula na zakázku. Byl to padělek a nezůstal v mé sbírce příliš dlouho! Ale použil jsem na desce Benefit.

Začal jsem používat Hornby Skewes Treble Booster, který dával zesilovači HiWatt větší odpich. Naneštěstí chytil perfektně rádio. Každý koncert v rozsahu jedné míle od rádiové stanice byla katastrofa!

1971 – V několika dalších letech jsem se zasekl na Gibsonech, dokud mě Paul Hamer (www.hamerguitars.com) nepřesvědčil, že jeho kytary jsou lepší. Měl pravdu a já jsem musel shromáždit tučet jeho nástrojů a nahrál jsem s nimi *Bursting Out*, *Heavy Horses*, *Songs from the Wood* a *Stormwatch*.

Po několika letech s Fender Stratocastery jsem teď hráčem na Paul Reed Smith. Mám dva vynikající kousky 513, McCarty, Quatro, Singlecut Electric a PRS Acoustic/Electric Singlecut.

V polovině devadesátých let jsem objevil zesilovač Soldano Decatone a od té doby ho používám.

Tak tady to je, tohle je můj Rig, tedy něco jako vybava. Jejím budováním jsem strávil 37 let!

Paul Reed Smith 513 Electric.

2x hlava Soldano Decatone Heads, jeden nebo dva 2x 12” boxy Marshall Vintage a nebo dva 1x 12” Marshall Mini-cabs jako monitory přede mnou.

Do smyčky si dávám jednoduchý reverb Picoverb a přimíchávám maličko podkladového reverbu.

Používám vysílačku Line 6, je jednoduchá a skvělá.

Už dlouho se „kamarádím“ se strunami GHS.

Kytary mi opravují v Manson’s Guitars v Anglii a zesilovače a efekty v Orchard Electronics, rovněž v Anglii.

Bylo těžké dát dohromady muzikanty pro Martin Barre's New Day či Martin Barre Band?

Bylo to těžké, protože chci pracovat s lidmi, které budu mít opravdu rád, chci pracovat s perfektními hudebníky, kteří chtějí něco předat a něco přijmout. Mám všechny ty lidi rád a bylo velmi těžké je najít.

Byli jsme včera na tvém vystoupení v Ostravě a bylo to brilantní. Bude dnešní seznam skladeb stejný jako včera? (s úsměvem) Hrozně nerad to říkám, ale bude.

Martin Barre – pracující hudebník

V A New Day Magazine jsi řekl, že chceš uspořádat akustické turné s vínem a sýry, při kterém se chceš potkávat o přestávce s diváky. Kdy se na tento projekt můžeme těšit?

Akustické turné rozhodně udělám, bude to něco jako turné *Jethro Tull a Little Light Music*. Hráli jsme v Praze, bylo to opravdu bezvadné turné – takové klidné a hodně muzikantské. Měli jsme hudbu pod kontrolou. Nic hlasitého, velmi speciální. Zkoušel jsem to počátkem letošního roku a mělo to úspěch.

Líbí se nám tvé album *Away with Words*. Je z „82,7%“ akustické :-). Budeš v takových nahrávkách pokračovat? Máš vizi,

nebo při plánování alba upřednostňuješ své momentální nálady a pocity?

Pro příští album napíšu všechnu hudbu, začal jsem již s jednou z těch písní, které jsme hráli minulý večer. Hrajeme několik bluesových skladeb, trochu jako Joe Bonamassa a podle vzorce, podle kterého teď pracuje,

což bych rád udělal také – být jakýmsi bluesrockovým hráčem, který píše písně, a to takové, které budou stejně nosné jako dvánáctitaktové a riffové blues. Takže na příštím albu budou mé vlastní písně. A dál? Dál ještě nevím.

Vydal jsi sedm alb. Můžeš říci něco o tom posledním? Co se skrývá za jeho názvem *Order of Play*?

Za názvem *Order of Play* není žádný druhý význam. Znamená prostě jen pořadí skladeb. *Order of Play* je živé album, ale bylo nahráno ve studiu. Nejdříve jsem chtěl nahrát Martin Barre live..., ale nahrávací společnost řekla NE, protože obecně živé album není tak kvalitní. Je levnější, protože se nahrává za jeden večer, nejsou tam žádné mixy. Nahrávání tohoto studiového „živého“ alba trvalo čtyři dny – dva dny na písničky a dva dny na ty ostatní práce. Každou skladbu jsme nahráli napoprvé a naživo, vokály... vše živě.

Zúčastnil ses projektů jiných hudebníků (John Wetton, Paul McCartney, Celtic Rock Opera: Excalibur atd.). Jak se rozhoduješ, ve kterých projektech budeš hrát?

Obvykle říkám ano. Toť vše. U některých je to slápnutí vedle, jiné jsou fantastické. Rád experimentuji a nelíbí se mi myšlenka, že bych to nezvládl. A obvykle, když to vypadá, že by to mohlo být dobré, tak na to kývnu. Rád si zkusím něco nového.

Pokud máš možnost být na koncertě jiné kapely, posloucháš jako profesionální mu-

si velmi cynicky – nechci, aby to takhle bylo. Je fajn, když jdou lidé na koncert jen tak a užijí si ho. Mám rád živou hudbu, hlavně klasickou – to je ta, kterou bych chtěl po-

Diskografie

Sólové projekty:

A Summer Band (1992),
A Trick of Memory (1994),
The Meeting (1998),
Stage Left (2003),
Martin Barre (2012),
Away with Words (2013),
Order of Play (2014).

slouchat. Především nechci poslouchat hlasitou hudbu. Koupil jsem si nové album Joea Bonamassy a opravdu se mi líbí. Rád poslouchám všechno, ale často slyším spoustu věcí, které se mi nelíbí. Což je pak problém.

Kytara

Na živých koncertech zněli Jethro Tull více rockově než na albech, což bylo skvělé.

A to většinou díky kytarě. Dáváš přednost rockovým kusům nebo akustickým?

„zabezpečené“, velmi sterilní a velmi fádni. Nelíbilo se mi to. Vlastně se mi to i líbilo, ale nebylo to v mé režii. Poslední dny Jethro Tull byly spíše o tom, co Ian zvládne, a co nezvládne. Stala se z toho hodně svázaná, klidná hudba se spoustou flétnového hraní.

Při porovnání alb Jethro Tull se zdá, že tvá kytara zní na každém z nich jinak. Máš na mysli zvuk, nebo spíše barvu zvuku tvé kytary. To se nám líbí. Jak jsi hledal novou barvu zvuku – měnil jsi kytary ve studiu, diskutoval jsi barvu zvuku s kapelou? Bylo záměrem, aby tvá kytara zněla odlišně na různých albech Jethro Tull?

Ne, nebyl v tom záměr. Prostě jen mám více kytar, Fendery Telecastery, Stratocastery, Les Pauly, kytary PRS a jeden zesilovač – používám jeden zesilovač. Spíše se mění způsob, jak hraji a co hraji. Mohl bych stále spokojeně hrát jen na jednu kytaru – nepotřebuji hledat zvuk, spíše hledám způsob, jakým fyzicky zahrát určitou věc tak, aby zněla odlišně. Nesnažím se hledat barvu. Jen dělám to, co si myslím, že je to pravé.

Máš zvláštní zvyky nebo rituály před nástupem na scénu?

Ne. Protože obvykle bývám velmi, velmi unaven, a tak se starám jen o to, abych se

zikan, nebo jako běžný posluchač? Jakou hudbu máš rád?

Bohužel jako profesionální hudebník. A vždycky slyším chyby, které tam jsou. Zní

Mám rád taková vystoupení, jako bylo to včerejší. Aby lidé cítili energii. Tedy to, co nyní dělám. V posledních letech byli Jethro Tull velmi krotcí. Bylo to velmi

vzbudil. Takže ne. Snažím se zahrát si před koncertem v šatně deset až patnáct minut, ale zřídka kdy na to mívám čas. Ani ne proto, abych se rozehrál, je to spíše druh relaxace,

projíždím si pár věcí, které budeme hrát, a získávám trochu té jistoty. Projedu si třeba věci, které jsem minulý večer nezahrál úplně dobře. Takže to ještě přejeďu. Aby se to znova nestalo.

Ve škole jsi cvičil a praktikoval hru na flétnu – ale nakonec u tebe zvítězila kytara. Kdy ses zamiloval do kytary?

Na kytaru jsem hrál nejdříve. Ve čtrnácti. Pak jsem se chytil flétny. Asi tak v šestnácti sedmnácti. A můj otec byl velkým fanouškem jazzu. Dal mi alba (jazzových kytaristů) Wese Montgomeryho, Kennyho Burrela, Barneyho Kessela a také alba Franka Wesse, Harolda McNaira. To byli velcí flétnisté. A já měl flétnu rád. Tak jsem si koupil jednu levnou a chodil jsem na hodiny flétny dlouho, dlouho před tím, než jsem potkal lana. Takže když jsem se seznámil s lanem, už jsem sám dlouho hrál na flétnu, a to ve stylu blues, ve stylu Rolanda Kirka. Ne vždy, ale trochu tím stylem jsem hrál. Tak to bylo. A lan dělal to samé, ale jeden o druhém jsme nevěděli.

Vybavení

Na tvém webu vidíme celou škálu vybavení a nástrojů. Vybíráš si je sám, s něčí pomocí, nebo na něčí doporučení?

Ne. Hraji přesně na to, na co chci. A nehrál bych na kytaru jen proto, že mi ji někdo dá zadarmo. Rád naopak zaplatím za to, co dobře zní. Nemám žádné vazby na firmy.

Jak často cvičíš hru na kytaru (mandolínu, flétnu atd.) a kolik času ti to zabere?

Nikdy necvičím, ale hraji každý den. To není cvičení – procházím si částí skladeb, zkouším... Je to jakési cvičení, ale já se na to tak nevědvám. Prostě mě jen baví každý den hrát. Někdy se snažím něco napsat a mám v tom bouzouki, tak na něj týden hraji.

Studuješ hudební teorii? A potřebuješ to vůbec po tolika letech hraní?

Hudbu nestuduji, ale prostě ji píš. Používám jakýsi hybridní způsob psaní. Nepoužívám

křížky, béčka, označení tóniny. V mé hudbě je spousta tóninových změn. Musí to být rychlé a mám svou metodu zápisu. Mám vše zdokumentováno. Takže když se k tomu vrátím, abych se to naučil, procházím si svůj rukopis a tam jsou harmonie, akordy atd. Mám áznam všeho.

Do jaké míry se při své práci zaměřuješ na kompozici a na improvizaci? Mám na mysli, z kolika procent je píseň skutečná skladba a z kolika improvizace?

Jde o stoprocentní skladbu, ale zato sóla jsou vždy improvizovaná. V Jethro Tull jsem na tom pracoval. Někdy je fajn udělat věc velmi melodickou, ale je fajn, když můžeš improvizovat a odvozeninou improvizace je pak nakonec melodie. Ale tu najdeš i tak, protože správné akordy v průběhu skladby jsou dané.

Zvuk své kytary tvoříš na pódiu, to je jasné. Které kytarové efekty používáš? Dáváš některému z nich přednost? Na čem to záleží?

Nepoužívám žádné. Jen malinko reverbu. Malinko reverbu, když je místnost zvukově špatná. Ale jinak žádné efekty.

Co si myslíš o vývoji elektrické kytarové hry od dob Jimiho Hendrixe? Kam se ubírá?

On byl jeden z největších hráčů všech dob. A o čtyřicet let později je tu pár skvělých kytaristů, ale ne přímo v rockové hudbě. Velká chyba je, když se někdo drží kytaristů, jako jsou Satriani nebo Yngwie Malmsteen, a myslí si, že právě tak to musí sám také dělat. To je pak začátek konce toho člověka, protože promarní svůj život. Napodobuje někoho, na koho nikdy nebude mít. Je to velice zúžené pojetí učení se kytarové hře a hudby obecně.

Co si myslíš o digitálních simulacích a klasickém lampovém vybavení?

Budu vždy pro lampové vybavení.

Jak může alkohol a drogy ovlivnit kytarovou hru nebo invenci hráče – z tvého pohledu abstinenta a odpůrce drog?

To nemá nic společného s hudbou. Alkoholikem může být úplně každý, třeba úředník v kanceláři. Nebo může mít hobby ve šňupání koksu. To nemá co dělat s muzikou. Jen ze zvyku se říká, že muzikanti jsou blázni.

Sport

Stále se udržuješ ve formě běháním, nebo děláš i jiné sporty? A běhal jsi dnes ráno?

Ano, běhal. Jinak provozuji wakeboarding, snowboarding, tenis, stolní tenis...

Rodina

Kdy ses rozhodl odstěhovat se do Kanady?

Nikdy jsem se do Kanady nepřestěhoval. Měli jsme tam jen pronajatý dům na dovolenou, abychom měli kde lyžovat. Ale nikdy jsem nežil v Kanadě.

Můžeš prosím předat naše upřímné pozdravy českých fanoušků své ženě Julii a říci nám, co ona a tvé děti dělají?

Má žena řídí můj život. A to na plný úvazek. Jedna z mých dcer je marketingová manažerka, mladší dcera je fotografka a můj syn pracuje s mobilními technologiemi v Americe.

A na konec...

Co rané nahrávky Martina Barreho, existují? (Tedy předtullovské, z doby The Dwellers, The Moonrakers, Gethsemane...)

Nějaké jsou, pátrám po nich, a jednoho dne je snad budu mít. Potkal jsem někoho, kdo má velmi ranou nahrávku. Poprosil jsem ho, aby mi napsal e-mail. Ale neudělal to.

A nakonec, co optimistického, ne smutného, bys řekl jako vzpomínku na Glenna Cornicka?

Prostě to byl velmi dobrý přítel. Nic více, nic méně.

